

HARRY POTTER

și

Camera Secretelor

J.K. ROWLING
ILUSTRĂȚII DE JIM KAY

TRADUCERE DIN ENGLEZĂ
DE TATIANA DRAGOMIR

arthur

CAPITOLUL I

CEA MAI URÂTĂ ZI DE NAȘTERE

Pe alea Privet, numărul patru, scandalul izbucni la micul dejun, și asta nu se întâmpla pentru prima oară. Domnul Vernon Dursley fusese trezit la primele ore ale dimineții de un sunet ascuțit, ca un țipăt, care venea din odaia nepotului său, Harry.

— E a treia oară săptămâna asta! răcni el peste masă. Dacă nu ești în stare să ții în frâu bufnița aia, atunci să dispară de aici!

Harry încercă încă o dată să-i explice cum stau lucrurile.

— Se plictisește și ea, spuse Harry. E obișnuită să zboare pe-afară. Dacă s-ar putea să-i dăm drumul măcar noaptea...

— Mă crezi tâmpit? mârâi unchiul Vernon, cu o bucățică de ou prăjit lipită de mustața

stufoasă. Știu eu prea bine ce-o să se întâmple dacă bufnița aia apucă să iasă pe-afară.

Apoi schimbă niște priviri întunecate cu soția lui, Petunia.

Harry încercă să riposteze, dar râgăitul zgomotos al lui Dudley, fiul soților Dursley, îi acoperi cuvintele.

— Mai vreau șuncă!

— Mai este în tigaie, dulcișorule, spuse mătușa Petunia, întorcând către burduhosul de fiu-său o privire înduioșată. Să profităm să mai mănânci și tu ca lumea cât se poate... Nu-mi place mie și pace cum sună mâncarea de la școala aia.

— Aiurea, Petunia dragă, eu n-am răbdat de foame niciodată la Smeltings, spuse

unchiul Vernon convins. Dudley primește destulă mâncare, nu-i așa, băiete?

Dudley, care era așa de gras că fundul i se revărsa de o parte și de cealaltă a scaunului de bucătărie, rânji și se întoarse către Harry.

— Dă-mi tigaia!

— Ai uitat să spui și cuvintele magice, zise Harry iritat.

Efectul acestei propoziții simple asupra celor trei fu incredibil: lui Dudley i se tăie răsuflarea și căzu de pe scaun cu un trosnet de se zgudui toată bucătăria, doamnei Dursley îi scăpă un mic țipăt, dar se pocni repede peste gură, iar domnul Dursley sări deodată drept în picioare, cu venele de la tâmplă stând să-i plesnească.

— Voiam să zic „te rog“! spuse Harry iute. Nu m-am gândit la...

— CE ȚI-AM ZIS EU? tună unchiul lui și stropi de salivă țâșniră din gura lui pe toată masa. NU ȚI-AM ZIS EU CĂ ÎN CASA ASTA NU SE ROSTESC CUVINTELE ACELEA?

— Dar n-am...

— CUM ÎNDRĂZNEȘTI SĂ-L AMENINȚI PE DUDLEY? răzni unchiul Vernon și izbi cu pumnul în masă.

— Dar eu doar...

— EU ȚI-AM MAI ZIS! NU AM DE GÂND SĂ-ȚI PERMIT SĂ VORBEȘTI DESPRE CIU-DĂȚENIILE TALE SUB ACEST ACOPERIȘ!

Harry privi uluit la chipul vânăt de furie al unchiului, apoi la chipul livid al mătușii, care se chinuia să-l ridice pe Dudley în picioare.

— În regulă, spuse Harry, în regulă...

Unchiul Vernon se așază înapoi pe scaun, pufnind ca un rinocer înfuriat, dar, cu o uitătură piezișă, ochii lui mici și pătrunzători nu-l slăbeau pe Harry nicio clipă.

De când se întorsese acasă la începutul vacanței de vară, unchiul Vernon se purta cu Harry de parcă ar fi fost o bombă ce ar fi putut exploda în orice clipă. Asta fiindcă Harry Potter nu era un băiat normal. De fapt, era anormal de-a binelea.

Pentru că Harry Potter era un vrăjitor! Un vrăjitor care tocmai terminase primul an de studii la Școala pentru Vrăjitoare și Vrăjitori Hogwarts. Și dacă familiei Dursley nu-i convenea că Harry venise să-și petreacă vacanța la ei, lui Harry cu atât mai abitir nu-i convenea.

CEA MAI URĂTĂ ZI DE NAȘTERE

Așa de dor îi era de Hogwarts, că tot timpul avea impresia că-l doare burta. Îi lipseau castelul, cu coridoarele lui secrete și cu stafii, lecțiile (poate nu și cele cu Snape, profesorul de Filtre și Elixire), mesajele aduse de bufnițe, banchetele din Sala Mare de festivități, îi era dor să doarmă în patul lui cu baldachin din dormitorul din turn, îi era dor de vizitele pe care i le făcea lui Hagrid, administratorul domeniului, în coliba lui din apropiere de Pădurea Interzisă, și mai ales îi era dor de Quidditch, sportul cel mai popular din lumea vrăjitorilor (șase porți înalte, patru mingi zburătoare și paisprezece jucători călare pe cozi de mătură).

Din clipa în care Harry ajunsese acasă, unchiul Vernon îi încuiase într-o debara de sub scară toate manualele de farmece și vrăji, bagheta magică, roba, cazanul, dar și mătura lui Nimbus Două Mii de ultimă generație. Ce le păsa celor din familia Dursley că, dacă nu exersa toată vara, Harry și-ar fi putut pierde locul în echipa lui de Quidditch? Ce îi dureau pe ei că Harry se întorcea la școală fără nicio temă făcută? Familia

Dursley făcea parte dintre cei numiți de vrăjitori „Mageamii” (adică cei care nu aveau niciun strop de sânge magic în vene). Din punctul lor de vedere, o rușine mai mare decât să aibă un vrăjitor în familie nu era cu putință. Unchiul Vernon o încuiase și pe bufnița lui Harry, pe

Hedwiga, în colivia ei, ca nu cumva să ducă vreun mesaj cuiva din lumea vrăjitorilor.

Nici fizic Harry nu aducea cu restul familiei. Unchiul Vernon era un tip masiv, fără gât și cu o mustață neagră enormă. Mătușa Petunia avea o mutră ca de cal și era ciolanăoasă. Dudley era blond, avea pielea rozalie și semăna cu un porc. Spre deosebire de ei, Harry era mărun-

țel și slăbuț, avea niște ochi de

un verde intens și un păr negru-tăciune veșnic zburlit. Purta niște ochelari cu rame rotunde, iar pe frunte avea o cicatrice subțire care parcă înfățișa un fulger.

Tocmai prin cicatricea aceea ieșea Harry în evidență, chiar și printre vrăjitori. Cicatricea era unicul amănunt care amintea de trecutul

misterios al lui Harry și de motivul pentru care cu unsprezece ani mai înainte fusese lăsat pe treptele casei familiei Dursley.

Harry avea doar un an când supraviețuise, nu se știe cum, atacului celui mai puternic vrăjitor de Magie Neagră din toate timpurile, Lordul Voldemort – un nume pe care majoritatea vrăjitorilor și vrăjitoarelor încă se fereau să-l rostească. Părinții lui Harry însă își pierduseră viața în urma acelui atac. Harry a scăpat rămânând doar cu semnul acela în formă de fulger. Dar, din clipa în care nu izbutise să-i facă de petrecanie lui Harry, cumva, nimeni nu înțelegea cum anume, puterea lui Voldemort se topise.

Așa ajunsese Harry să fie crescut de soții Dursley, adică de sora răposatei lui mame și de soțul acesteia. Timp de zece ani de zile, cât a trăit împreună cu familia Dursley, nu a reușit să priceapă de ce, fără să vrea, făcea tot timpul niște lucruri stranii și a crezut povestea pe care i-o spusese soții Dursley, și anume că rămăsese cu cicatricea aceea în urma unui accident de mașină în care muriseră părinții lui.

Pentru ca după aceea, fix cu un an de zile în urmă, Harry să primească o scrisoare de la Hogwarts și brusc întreaga poveste să iasă la iveală. Harry și-a ocupat locul la școala de vrăjitori, unde și el, și cicatricea lui erau deja faimoși. Dar acum anul școlar se sfârșise și Harry se afla din nou în casa familiei Dursley, unde urma să rămână până la sfârșitul verii. Și din nou era tratat ca o potaie care tocmai s-a tăvălit prin ceva rău mirositor.

Familia Dursley nu-și amintise nici măcar că astăzi Harry împlinea doisprezece ani. Bine-nțeles că nici el nu-și făcuse iluzii în privința asta, fiindcă nu primise de la ei

niciodată vreun cadou adevărat. Să-i facă un tort nici nu se punea problema. Dar chiar să uite cu totul de ziua lui...

Deodată unchiul Vernon își drese glasul ca să se bage în seamă și zise:

— Ei, după cum știm cu toții, aceasta e o zi foarte importantă.

Harry își ridică brusc ochii din farfurie, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

Unchiul Vernon continuă:

— Fiindcă astăzi s-ar putea să închei cel mai important contract din întreaga mea carieră.

Harry își lăsă iar ochii în jos, la pâinea prăjită. Bine-nțeles, se gândi el cu amărăciune, unchiul Vernon se referă la tâmpenia aia de cină. De două săptămâni o ținea una și bună cu cina lui. Îl invitasese la masă pe un anume constructor bogat împreună cu soția lui, iar în urma acelei cine unchiul Vernon spera să obțină o comandă foarte mare de la constructorul respectiv (firma unchiului Vernon fabrica bormașini).

— Cred că ar fi cazul să mai trecem o dată în revistă programul, spuse unchiul. La ora opt toți trebuie să fim pe poziții. Petunia, tu ai să fii...?

— În salon, răspunse prompt mătușa Petunia, așteptând să-i întâmpin pe musafiri în casa noastră așa cum se cuvine.

— Bun, foarte bine! Și tu, Dudley?

— Eu voi fi lângă ușă, pregătit să le deschid, răspunse Dudley, schițând un zâmbet tâmp. „Domnule și doamnă Mason, pot să vă iau eu hainele?”

— Vai, o să-l adore de-a dreptul! exclamă mătușa Petunia încântată.

— Minunat, Dudley, spuse unchiul Vernon, după care se întoarse spre Harry. Și tu?

— Eu am să stau cuminte în camera mea fără să scot un sunet, ca și când n-aș fi aici, răspunse Harry pe un ton neutru.

— Exact! spuse unchiul Vernon tăios. Eu am să-i conduc în salon, am să le fac cunoștință cu tine, Petunia, și apoi am să le torn ceva de băut. La opt și cincisprezece...

— Eu am să anunț că cina e servită, răspunse mătușa Petunia.

— Iar tu, Dudley, vei spune...

— „Doamnă Mason, îmi dați voie să vă conduc în sufragerie?” spuse Dudley, oferindu-și brațul grăsuțului unei doamne imaginare.

— Vai, micul meu gentilom! exclamă mătușa Petunia, înduioșată.

— Și tu? îl întreabă unchiul Vernon răutăcios pe Harry.

— Eu am să stau cuminte în camera mea fără să scot un sunet, ca și când n-aș fi aici, răspunse Harry plictisit.

— Exact! Acuma, trebuie să ne străduim să mai strecurăm ici și colo câte un compliment în timpul mesei. Petunia, ai vreo idee?

— „Vernon mi-a spus că jucați golf excepțional de bine, domnule Mason...” „Doamnă Mason, vă rog spuneți-mi de unde v-ați cumpărat rochia aceasta.”

— Perfect!... Dudley?

— Cum ar fi să zic ceva de genul: „Domnule Mason, am primit ca temă să scriem o compunere despre modelul nostru în viață, iar eu am scris despre dumneavoastră?”

Mătușa Petunia fu copleșită de emoție și îi dădură lacrimile. Își îmbrățișă odorul, în timp ce Harry tocmai se apleca sub masă ca

să nu-l vadă ceilalți izbucnind în râs. Asta era prea de tot!

— Dar tu, puștiule?

Ieșind de sub masă, Harry se strădui să pară cât mai serios cu putință.

— Eu am să stau cuminte în camera mea fără să scot un sunet, ca și când n-aș fi aici, răspunse Harry.

— Așa să faci! spuse unchiul Vernon apăsător. Soții Mason habar nu au că ești și tu pe aici și cu impresia asta trebuie să și rămâi. După masă, tu, Petunia, o vei conduce pe doamna Mason înapoi în salon ca să vă beți cafeaua, iar eu am să aduc vorba despre bormașini. Cu puțin noroc, până să înceapă știrile de la ora zece, afacerea va fi bătută în cuie. Iar mâine pe vremea asta deja vom fi în căutarea unei case de vacanță în Mallorca.

Pe Harry nu prea îl încânta ideea. Nu credea că rudele lui îl vor iubi mai mult în Mallorca decât acasă, pe aleea Privet.

— Așa! Atunci eu am șters-o să aduc de la curățat costumele, al meu și al lui Dudley. Tu! se răsti el la Harry. Ai grijă, nu-i sta în drum mătușă-tii până termină curățenia.

Harry ieși în curte pe ușa din spate. Era o zi foarte frumoasă, soarele strălucea cu putere. Traversă peluza, se trânti pe bancă, în grădină, și începu să-și îngâne singur: „Cine să trăiască?... Eu să trăieesc... Laa mulți aaani!”

Nu tu felicitări, nu tu cadouri, ba încă urma să-și petreacă și seara făcând pe mortul. Întristat, privea în gol spre gardul viu. În viața lui nu se mai simțise atât de singur. Mai mult decât orice de la Hogwarts, mai mult chiar decât Quidditch-ul, lui Harry îi lipseau prietenii lui cei mai buni, Ron Weasley și

Hermione Granger. Dar ei nu dădeau vreun semn că le-ar fi dor de el. Niciunul nu-i scrisese toată vara, cu toate că Ron îi promisese că-l va invita să stea la el.

De nenumărate ori Harry fusese cât pe ce să deschidă colivia Hedwigăi, folosindu-se pentru asta de magie, ca să le trimită scrisori lui Ron și lui Hermione, dar nu merita să-și asume un risc atât de mare. Vrajitorii minori nu aveau voie să facă vrăji în afara școlii. Pe asta Harry nu le-o spusese celor din familia Dursley; știa el prea bine că singurul lucru care îi oprea să-l încuie în debaraua de sub scară, alături de bagheta magică și de mătura lui, era teama că i-ar putea preschimba pe toți trei în gândaci de bălegar. În primele săptămâni, Harry se distrase de minune: începea să bolborosească tot felul de cuvinte, după care nu mai avea decât să-l urmărească pe Dudley cum se năpustește afară din încăpere, alergând cât îl țineau picioarele durdulii. Dar prea îndelungata tăcere a lui Ron și a Hermionei îl făcuse să se simtă așa de izolat de lumea vrăjitorilor, încât nici măcar să-și bată joc de Dudley nu-l mai amuza. Iar acum Ron și Hermione uitaseră până și de ziua lui de naștere.

Ce n-ar fi dat să primească un mesaj de la Hogwarts! De la oricare dintre vrăjitori sau vrăjitoare. Mai că s-ar fi bucurat să dea ochii și cu dușmanul lui cel mai înverșunat, Draco Malfoy; orice, numai să fie sigur că nu se întâmplase totul doar în visele lui...

Asta nu însemna că tot anul petrecut la Hogwarts ar fi ținut-o numai într-o distracție. Chiar la sfârșitul ultimului semestru, Harry se pomenise față în față cu nimeni altul decât Lord Voldemort în persoană. O fi fost Voldemort doar o umbră a ceea ce fusese cândva, dar tot îți

băga spaima în oase, tot viclean rămăsese, tot îndârjit în hotărârea lui de a-și recăștiga puterea. Harry scăpase încă o dată din ghearele lui Voldemort, dar ca prin urechile acului. Și acum — și trecuseră săptămâni întregi de la întâmplarea aceea — încă tot se mai deștepta în mijlocul nopții leoarcă de sudoare, gândindu-se cu groază pe unde o fi Voldemort, și îi revenea în minte chipul lui ca de mort și ochii aceia holbați, plini de furie.

Cum ședea pe bancă, deodată Harry se îndreptă de spinare. Rămăsese pe gânduri, cu privirile ațintite asupra gardului viu, *dar acum*

i se părea că și gardul viu îl fixa cu privirea. Printre frunze se îțiseră doi ochi enormi, verzi.

Speriat, Harry sări drept în picioare. În clipa aceea, din cealaltă parte a peluzei se auzi o voce zeflemitoare.

— Eu știu ce zi e astăzi, îngână Dudley, bălângănindu-se.

Ochii enormi clipiră, apoi se făcură nevăzuți.

— Ce-ai zis? întrebă Harry, neputându-și desprinde privirea de locul în care văzuse ochii aceia.

— Eu știu ce zi e astăzi, repetă Dudley, venind drept spre el.

— Bravo ție! spuse Harry. Asta înseamnă că în sfârșit ai învățat și tu zilele săptămânii.

— Azi e ziua ta, făcu Dudley cu batjocură. Cum de n-ai primit nicio felicitare? Nu ți-ai făcut niciun prieten la școala aia pentru *anormali*?

— Vezi să nu te audă maică-ta că vorbești despre școala mea, zise Harry imperturbabil.

Dudley își săltă pantalonii, care îi alunecaseră pe dosul rotund.

— Ce te uiți așa la gardu' ăla? întrebă el bănuitor.

— Încercam să aleg un descântec potrivit ca să-i dau foc, răspunse Harry.

La asta Dudley făcu câțiva pași înapoi împleticindu-se. Pe chipul lui rotund se întipărise panica.

— N-ai să fa-faci asta!... Tati a zis că n-ai voie să faci vră-vrăji... a zis c-o să te dea afară... și n-o să ai unde te duce... n-ai nici măcar prieteni la care să stai...

— *Fleac fără leac!* spuse Harry făcând pe fiorosul. Hocus pocus... tumba rumba....

— MAAAAMIIII! începu Dudley să urle, împiedicându-se în propriile picioare cum alerga înapoi către casă. MAAAMIIII!

— Asta face știi tu ce!

Dar pentru această mică distracție Harry trebui să plătească cu vârf și îndesat.

Cum și Dudley, și gardul scăpaseră întregi și nevătămați, mătușa Petunia își dădu seama îndată că Harry de fapt nu făcuse nicio vrajă. Numai că mătușa tot încercă să-i tragă una în cap cu tigaia plină de spumă și Harry tot fu nevoit să se ferească din calea ei. Pe urmă îl puse la treabă, amenințându-l că n-o să primească nimic de mâncare până nu termină treaba.

În timp ce Dudley umbla de colo-colo su-praveghindu-l și mâncând înghețată, Harry spălă ferestrele, apoi spălă și mașina, tunse iarba, aranjă straturile de flori, tunse și udă trandafirii și vopsi banca din grădină. Soarele

îi bătea drept în creștet și îi pârlea pielea pe ceafă. Harry știa că se lăsase prins în plasa întinsă de Dudley, dar spusese cu voce tare exact lucrul la care se gândise și el. Poate că într-adevăr nu avea niciun prieten la Hogwarts...

Acum să-l fi văzut cu toții pe faimosul Harry Potter, se gândi încrâncenat, presărând îngrășământ pe straturile de flori. Îl durea spatele, iar sudoarea i se scurgea pe obraji.

Abia pe la șapte și jumătate seara, când deja era stors de puteri, o auzi în sfârșit pe mătușa Petunia strigându-l:

— Treci înăuntru! Și vezi de calcă pe ziar!

Bucuros, Harry intră în bucătăria răcoroasă care strălucea de curățenie. Pe frigider trona vedeta cinei: un tort cât toate zilele îmbrăcat în frișcă și ornat cu violete glazurate. În cuptor sfârâia un ciolan de porc.

— Mănâncă iute! Îndată trebuie să apară soții Mason! se oțărî la el mătușa Petunia, arătându-i două felii de pâine și o bucată de brânză de pe masă.

Era deja gătită cu o rochie elegantă, de culoarea somonului.

Harry se spălă pe mâini și se puse pe înfulecat puținul pe care îl primise. Nu apucă bine să termine de mâncat, că mătușa Petunia îi luă farfuria din față.

— Sus cu tine! Iute!

Trecând pe lângă ușa camerei de zi, Harry îi zări cu coada ochiului pe unchiul Vernon și pe Dudley, amândoi gătiți nevoie mare — în costume elegante și cu papion la gât. Abia ce ajunse la etaj, când se și auzi soneria de la intrare. De jos, cu o mutră mânioasă, unchiul Vernon îi făcu semn.

— Ai grijă, băiete, dac-aud un sunet...

Harry traversă holul pe vârfuri până în camera lui, se strecură înăuntru, închise ușa și dădu să se arunce în pat.

Problema era că pe patul lui stătea deja altcineva.

Umblă vorba că va intra în vigoare o nouă lege cu privire la protejarea Mageamiilor. Nu am nicio îndoială că îndărătul legii ăsteia este prostănacul și zdrențărosul de Arthur Weasley, mare iubitor de Mageamii.

Harry începu să vadă roșu de furie.

— Și, continuă domnul Malfoy, după cum vedeți, unele dintre aceste otrăvuri ar putea sugera că...

— Înțeleg prea bine, domnule, desigur, spuse domnul Borgin. Să vedem...

— Poți să-mi cumperi *asta*? îi întrerupse Draco, arătând spre mâna uscată așezată pe pernă.

— A, da. Acea e Mâna Gloriei, zise domnul Borgin, abandonând pentru moment lista domnului Malfoy și repezindu-se spre Draco. Dacă puneți în ea o lumânare, va lumina, dar numai calea stăpânului ei. E o prietenă de neprețuit a hoților și a tâlharilor. Fiul dumnea-voastră are gusturi foarte alese, domnule Malfoy.

— Sper că fiul meu va ajunge mult mai mult decât hoț sau tâlhar, Borgin, spuse domnul Malfoy cu răceală.

Domnul Borgin răspunse iute:

— Iertați-mă, domnule... Nu m-am gândit la nimic...

— Deși, dacă nu se străduiește să ia note mai mari, spuse domnul Malfoy pe un ton încă și mai glacial, s-ar putea să nu iasă nimic altceva din el.

— Nu sunt eu de vină, sări Draco. Fiecare profesor își are preferații lui, cum ar fi aia, Hermione Granger...

— Credeam c-o să te rușinezi că te-a întrecut la toate materiile o fată care nu se trage din nicio familie de vrăjitori, i-o întoarse domnul Malfoy.

„Ha!“ făcu Harry pe înfundate, încântat să-l vadă pe Draco, roșu de furie, cum dă din colț în colț.

— Peste tot e la fel, spuse domnul Borgin cu vocea lui mieroasă. Contează tot mai puțin că ai sânge pur de vrăjitor.

— Nu și pentru mine, zise domnul Malfoy și nările îi fremătară.

— Și nici pentru mine, domnule, spuse Borgin, făcând o plecăciune adâncă.

— În cazul acesta, ne putem întoarce la lista noastră, nu? i-o tăie domnul Malfoy. Sunt cam grăbit, Borgin. Am și alte treburi importante astăzi...

Cei doi se apucară să se tocmească. Între timp Draco se apropia tot mai mult de ascunzătoarea în care se afla Harry, tot studiind obiectele expuse spre vânzare. Harry, urmărindu-l, se neliniști. Draco se opri pentru o clipă să studieze un colac mare de frânghie de spânzurătoare și citi rânjind cartonașul reze-mat de un minunat colier de opale:

*Atenție! A nu se atinge! Blestemat!
Până acum a ucis nouăsprezece
proprietari Mageamii!*

Întorcându-se pe călcăie, lui Draco îi căzură ochii pe bufetul din față. Se apropie de el și întinse mâna spre mâner.

— Gata! spuse domnul Malfoy de lângă teighea. Haide, Draco!

Harry își șterse fruntea cu mâneca pe când Draco se întorcea cu spatele la el.

— La revedere, domnule Borgin. Vă aștept mâine la conac ca să ridicăți bunurile.

Cum se închise ușa în urma domnului Malfoy, dulceața din glasul domnului Borgin dispăru.

— Bună ziua și duminică, dom' Malfoy! bombăni el pe înfundate. Dacă e adevărat ce se spune înseamnă că nu mi-ai vândut încă nici jumătate din ce ascunzi prin conacul ăla al duminică.

Apoi, tot bombănind, domnul Borgin dispăru într-o încăpere din spatele tejghelei. Harry mai așteptă un minut, ca nu cumva domnului Borgin să-i treacă prin cap să se întoarcă, după care se strecură afară din bufet cât putu el de încet, trecu pe lângă vitrinele de sticlă și ieși frumuseț din magazin.

Ținându-și ochelarii pe nas cu mâna, Harry privi cu atenție împrejur. Nimerise într-o alee murdară de o parte și de alta a căreia se întindeau, se pare, numai magazine specializate în articole de magie neagră. Cel din care tocmai ieșise, numit Borgin & Burkes, arăta cel mai răsărit dintre ele, dar vizavi, într-o vitrină înspăimântătoare, se vedeau două capete scofălcite, iar două uși mai încolo, într-o cușcă mare, colcăiau niște păianjeni negri absolut enormi. Din umbra unei intrări doi vrăjitori zdrențăroși îl priveau pe Harry și șopteau ceva între ei. Cuprins de neliniște, Harry o luă din loc, încercând să-ți țină ochelarii la locul lor pe nas și sperând mai presus de toate să izbutească să iasă cumva din locul acela.

Pe un indicator vechi din lemn, prins deasupra unei dușene unde se vindeau lumânări otrăvite, citi că se afla pe alea Knockturn. Informația asta nu-l ajuta cine știe cât, fiindcă nu auzise niciodată de locul acela. Se gândea că atunci când pornise din șemineul familiei

Weasley nu rostise destul de deslușit numele locului unde voia să ajungă din cauza cenușii pe care o inspirase. Încerca să-și păstreze cumpătul, dar adevărul era că habar nu avea ce să facă mai departe.

— Ce e, te-ai pierdut, dragule? îi răsună o voce în urechi, făcându-l să tresară.

O vrăjitoare bătrână se protăpise drept în fața lui. Avea în mână o tavă pe care se afla ceva ce semăna îngrozitor de tare cu niște unghii de om. Vrăjitoarea se uita la el cu jind, rânjindu-și dinții înnegriți. Harry făcu câțiva pași înapoi.

— Nu, sunt bine, mulțumesc, spuse el. Doar că...

— HARRY! Ce cauți p-acilea?

Lui Harry mai-mai că-i sări inima din piept. Vrăjitoarea tresări și ea. În clipa aceea o mulțime de unghii se revărsară la picioarele ei. Vrăjitoarea blestemă către silueta masivă a lui Hagrid, paznicul de la Hogwarts, care se apropia de ei cu pași mari, cu ochii lui negri ca doi gândaci scânteind deasupra mărețului fuior de barbă.

— Hagrid! făcu Harry cu o voce răgușită. M-am rătăcit... Praful ăla... Flu-flu...

Hagrid îl apucă de ceafă și-l trase din fața vrăjitoarei, căreia îi și zbură tava din mâini. Tipetele ei îi însoțiră pe cei doi până ieșiră de pe alea întortocheată afară, la lumina soarelui. Ajungând aici, primul lucru pe care îl recunoscu Harry în depărtare fu clădirea din marmură albă ca neaua a Băncii Gringotts. Hagrid îl scosese drept în alea Tor.

— Iote cum arăți! i-o trânti Hagrid, începând să-l scuture de funingine așa de tare, încât mai-mai că-i făcu vânt într-un ciubăr cu bălegar de dragon aflat în fața unei spițerii.

HARRY POTTER ȘI CAMERA SECRETELOR

— S-ajungi tu să te furișezi pă aleea Knockturn, zău... primejdios loc, Harry... n-ai vrea să te și vadă oareșcare p-acolo...

— Mi-am dat eu seama, zise Harry, ferindu-se, căci Hagrid se pusese să-l scuture iar de funingine. Ți-am spus că m-am rătăcit... Dar tu ce făceai acolo?

— Umblam după ceva Soluție contra Melcilor Carnivori, mormăi Hagrid, că ne măncă toată varza la școală. Da' tu ești singur p-aicea?

— Stau la familia Weasley, dar ne-am despărțit, explică Harry. Trebuie să văd pe unde-or fi.

Cei doi porniră împreună pe stradă.

— De ce nu mi-ai răspuns la scrisori? întrebă Hagrid.

Harry încerca să țină pasul cu uriașul (fiecare pas pe care îl făcea Hagrid cu cizmele lui enorme era cât trei pași de-ai lui).

Harry îi povesti despre Dobby și despre familia Dursley.

LA FLOURISH & BLOTT

— Mageamii afurisiți! mărâi Hagrid. De știam...

— Harry! Harry! Aici!

Ridicând privirile, Harry o văzu pe Hermione Granger în capul scării din marmură albă a Băncii Gringotts. Hermione coborî treptele în fugă cu părul ei des și castaniu fluturându-i în vânt.

— Ce e cu ochelarii tăi? Bună, Hagrid... O, ce grozav să vă văd din nou pe amândoi! La Gringotts veneai și tu, Harry?

— Da, dar mai întâi trebuie să-i găsesc pe Ron și pe ai lui, zise Harry.

— Atunci n-o să ai mult de așteptat, spuse Hagrid cu un zâmbet larg.

Harry și Hermione făcură ochii roată și îndată îi zăriră prin mulțimea de pe stradă pe Ron, Fred, George, Percy și pe domnul Weasley care alergau spre ei.

— Harry, spuse domnul Weasley gâfâind, și noi care trăgeam nădejde că ai aterizat doar cu un grătar mai încolo...

HARRY POTTER ȘI CAMERA SECRETELOR

Domnul Weasley își șterse chelia lucioasă.
— Molly s-a speriat îngrozitor. Apare și ea îndată...

— Ei, unde ai nimerit? întrebă Ron.

— Pe alea Knockturn, zise Hagrid mânios.

— Grozav! exclamă Fred și George într-un glas.

— Pe noi nu ne lasă niciodată să mergem acolo, spuse Ron cu invidie.

— Păi, nici nu-i de mirare! mârâi Hagrid.

Doamna Weasley apără și ea fugind, cu poșeta bălângănindu-i-se nebunește într-o mână. Cu cealaltă o trăgea după ea pe Ginny.

— O, Harry!... O, dragule!... Cine știe pe unde oi fi nimerit...

Abia trăgându-și sufletul, doamna Weasley scoase din poșetă o perie mare de haine și reuși să-l curețe pe Harry de funinginea care mai rămăsese pe el după ce îl scuturase Hagrid. Domnul Weasley îi înhăță ochelarii,

îi atinse cu bagheta și i-i dădu înapoi ca noi-nouți.

— De-acu' io tre' s-o iau din loc, spuse Hagrid.

Doamna Weasley își încleștase mâna pe brațul lui.

— Pe alea Knockturn! Doamne, dacă nu l-ai fi găsit tu, Hagrid...

— Ne vedem la Hogwarts! zise Hagrid, îndepărtându-se cu pași mari.

Capul și umerii lui Hagrid se vedeau de departe pe deasupra capetelor tuturor trecătorilor.

— Ghiciți pe cine am văzut la Borgin & Burkes! le spuse Harry lui Ron și lui Hermione urcând treptele băncii Gringotts. Pe Malfoy cu taică-său!

— Cumpăra ceva Lucius Malfoy? întrebă domnul Weasley din spatele lor pe un ton tăios.

— Nu, voia să vândă...

